

позитивного досвіду боротьби з економічною злочинністю та оптимізації попередження майбутніх злочинів.

Список використаних джерел:

1. Козаченко Г.В. Економічна безпека підприємства: сутність та механізм забезпечення, монографія, за ред. Г.В. Козаченко, В.П. Пономарьова, О.М. Ляшенко. Київ., Лібра, 2003 р.. 280 с.
2. Основи економічної безпеки, підручник, за ред. О.М. Бандурки, В.Є. Духова, К.Я. Петрової, І.М. Чернякова, Харків, НУВС, 2003, 236 с.
3. Шкарлет С.М. Еволюція категорії «безпека» в науковому та економічному середовищі, за ред. С.М. Шкарлет, *Формування ринкових відносин*. 2007. № 6. С. 7–12.
4. Гончарова В.О. Вплив тіньової економіки на економічну безпеку держави, монографія, за ред. В.О. Гончарової., Харків, ХНУ, 2001. 195 с.

САДОВИЙ Ростислав,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДІЯЛЬНІСТЬ АДВОКАТА В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Діяльність адвоката-представника у цивільних справах має низку правових особливостей, які, в першу чергу, пов'язані з його організаційно-юридичним (обумовлені його членством в адвокатській корпорації) і процесуальним (як суб'єкта цивільного судочинства) статусом. Ці особливості проявляються в тому, що адвокат-представник у цивільній справі здійснює свою роботу, будучи професійним юристом, який прийняв на себе обов'язок надавати кваліфіковану допомогу на прохання довірителя і вказівкою закону.

Адвокат-представник, здійснюючи свою діяльність в цивільному процесі, реалізує певні функції, вирішує завдання і допомагає досягти цілей, встановлених цивільним процесуальним законодавством і законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Цілі і завдання, поставлені перед адвокатом, можуть бути реалізовані за допомогою широкого спектру способів і засобів здійснення адвокатської діяльності, які не доступні

представникам, які не мають адвокатського статусу.

Неякісна юридична допомога, несвоєчасна і неефективна можуть послужити підставою для залучення адвоката до відповідальності відповідно до Закону про адвокатуру. Згідно ст. 1 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», можна констатувати, що адвокатом є фізична особа, яка здійснює адвокатську діяльність на підставах та в порядку, що передбачені цим Законом. Виходячи з цього, можна сказати, що адвокат, повинен бути професійним, компетентним і підготовленим до публічних виступів.

Ще одна особливість діяльності адвоката в цивілістичному процесі проявляється в тому, що вона здійснюється їм як незалежним професійним радником з правових питань. Як «радник» сторони або третьої особи адвокат зберігає незалежність, діє за своїм переконанням відповідно з нормами права, адвокатської етики, моралі і моральності, оскільки є суб'єктом, який виконує публічно-правову роль в судовому процесі. Встановлюючи незалежність адвоката з правових питань, законодавець підсилює публічно-правове значення його функції в цивільному судочинстві, підкреслює його професійну роль, оскільки відповідно з ч. 1 ст. 2 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» здійснюється на професійній основі. [1]

Одним з видів юридичної допомоги, що надається адвокатом, є консультація, процедура проведення якої складається з ряду етапів. Консультації передуює процес інтерв'ювання. Потрібно відзначити, що термін «інтерв'ювання» отримав міжнародне визнання і під ним юристами всього світу розуміється співбесіду з клієнтом з метою отримання інформації, що має правове значення.

Проведення інтерв'ю - це навик отримання у клієнта інформації і фактів для складання коректного ради. Адвокати повинні застосовувати закон до юридично значимим фактами для того, щоб дати клієнту правильну рекомендацію. Закон міститься у відповідних доступних офіційних джерелах. Клієнт знає факти, і має свій погляд на них. Адвокат повинен прояснити всі факти. На адвоката лежить відповідальність за повне і правильне з'ясування обставин з метою застосування відповідного закону. [2, с.49]

Адвокат повинен попередньо обговорити зі своїм клієнтом всі питання, що відносяться до його поясненням в судовому засіданні, і роз'яснити йому, що його затвердження придбають силу тільки після підтвердження їх іншими доказами.

Важливим питанням є процес доказування у справі, де адвокат бере активну участь в дослідженні речових та письмових доказів, проведення їх огляду на місці, дослідженні висновків експертів і пояснень спеціаліста. Саме адвокат як професійний юрист, який надає кваліфіковану юридичну допомогу, може вміло і ефективно скористатися наданими йому довіреністю і законом правами. Адвокат повинен бути коректним за участю в проведенні допиту свідків, спеціалістів і експертів. [3, с.96]

Логічним завершенням представницької діяльності адвоката є судові дебати, до яких суд переходить після закінчення дослідження доказів. Судові дебати складаються з промов осіб, які беруть участь у справі, і їх представників. Судове виступ - це не тільки цивільно-процесуальна дія, але і продукт творчий, засіб виховання, переконання. Адже ораторське мистецтво адвоката повинно приносити задоволення слухачам і захоплювати аудиторію. [4, с.142]

Таким чином, можна прийти до висновку, що особливості діяльності адвоката-представника в цивільному процесі обумовлені його двогранним статусом - організаційно-правовим і процесуальним. Особливими визнаються і публічно-правова роль адвоката в цивільному судочинстві, і пріоритетне право надання професійної юридичної допомоги у цивільних справах. Діяльність адвоката в цивільному процесі має принципове і гарантійне значення, яке проявляється в тому, що саме адвокат ефективно бере участь в реалізації цілей і завдань цивільного судочинства, сформульованих законодавцем.

Список використаних джерел:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: закон України. *Відомості Верховної Ради*. 2013. № 27. ст. 282. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>
2. Бірюкова А. Проблемні аспекти здійснення захисту та надання правової допомоги адвокатами. *Юридична Україна*. 2005. № 1. С. 49
3. Васильєв С.В. Порівняльний цивільний процес. Підручник. Київ: Алерта, 2015. С. 96
4. Ш т е ф а н М.Й. Цивільний процес. Підруч: для юрид. спеціальностей вищих закладів освіти. К., 1997. С. 142.
5. Павлуник І. А. Представництво в цивільному процесі: : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. К., 2002. 252 с